

ELARATÓ

Emeljétek fel a li szeméiket, és lássátok meg a tartományokat:

mert megérték az aratásra. János 4,35.

Vallásos folyóirat.

Megjelenik minden hó elsején.

III. évfolyam.

Budapest, 1906. október 1-jén.

8. szám.

Az ember természete és sorsa.

IV.

Az ember teremtése.

A lélek halhatatlanságának védői azt mondják. »Mint hogy az embernek mindjárt a teremtése után gondolkodási képessége volt, bizonyos, hogy a teremtő egy felsőbb titkos *»valamivel«* ellátta, mert — úgy okoskodnak — nem az anyag, hanem egyedül a szellem képes gondolkodni.« Ezek azonban pusztán állítások olyan dolgok fölött, amelyekről semmit sem tudnak. Alig mernének magunkat így kifejezni, hogyha nem éppen maguk azok, kik ilyen okoskodásokkal elbállanak, nyíltan be nem vallanak, hogy »sem az anyag, sem a szellem természetének tulajdonságait nem ismerjük«.

Locke János, egy igen nevezetes bölcész, azt mondja:

»Valami kevés felfogásunk már van az anyagról és a gondolkodásról. Lehetséges azonban, hogy sohasem tudhatjuk meg, vajjon képes-e egy anyagi lény magától gondolkodni vagy sem, mert erre magunktól a Mindenható kijelentése nélkül rá nem jöhetünk. Azt is lehetetlen beh bizonyítani, hogy az Alkotó

valami független öntudós erőt kötött volna az anyaghoz olyan módon, hogy az anyag ezen erőnek eszközét képezné a gondolatok kifejezésére. Az egyik épp oly valószínű mint a másik. A teremtő képes úgy az egyikre mint a másikra, és az ő kedve szerint cselekedhetik. Én nem látok semmiféle ellentmondást abban, hogyha azt állítom, hogy a mindent okozó az érzéktelen anyagot úgy alakította át, hogy az gondolkodó tehetséggel bírjon és felfogásokat alkosson magának.« (Essay Bk. 4. Chap. 3.)

A fentebb említett Clark dr. a következő vallomást teszi a »szellem« lényegére nézve:

»Megvalljuk, hogy a lélek vagy szellem lényegéről nem tudunk semmit. Készségesen elismerjük, hogy tudatlanok vagyunk az anyag subject-léte felől is. Ez a vallomásunk ugyan ebben az értelemben kiterjed a lélek kérdésére is.« (Man all imm. p. 29.)

Ezen vallomások dacára így okoskodik később ezen szerző:

»Meg vagyunk szokva ahhoz, hogy azt mondjuk, hogy a szem lát, a fül hall, az új tapogat stb., de az ilyen kifejezések csak »egédeszközei a mi tudatlanságunknak és egyáltalában nem felelnek meg a valóságnak. — A szem éppen annyit lát mint a távcső, amit

sokszor igénybe vesszük; a fül nem hall többet, mint a hallócső, amit a siketek használnak, és így van ez összes érzékeinkkel. Mindezek csak eszközei az abszolút független gondolkodásnak, amely azokat igénybe veheti, amikor és ahogyan neki tetszik.

S. T. után.

H. J. F.

Az „Igazság Tanuja“ és tanúság az igazságról.

III.

Eddig azt találtuk, hogy azon emberi vélekedések és ellenvetések, amelyeket az Igazság Tanujac a szombatra vonatkozólag kimondott, az igazság tanúsága előtt alaptalanoknak bizonyítottak. Most pedig hagyjuk tovább szólni az Igazság Tanuját:

Hogyha a vasárnapot igazán megtartjuk, akkor teljesítjük a szombatról szóló törvényt, úgy betű szerint, mint lélekben. Spurgeon is tisztában volt e parancsolatra nézve, mert ezt mondta: A negyedik parancsolatban nem áll semmi arról, hogy mi a szombatot tartunk meg. Abban parancsolva lesz nekünk, hogy hat napon munkálódjunk és a rá következő napon nyugodjunk. Aki hétfőn kezd dolgozni és vasárnap nyugszik, az éppen úgy tartja meg a szombatra törvényt, mint aki a szombatot ünnepli meg.

Itt újból csak tiszta emberi vélekedéssel van dolgunk, amely minden bibliai bizonyíték nélkül szűkölködik. A szombatnapról szóló parancsolatnál nem arról van szó, hogy *akármelyik* napot igazán megtartsunk, hanem határozottan arról, hogy a **hetediknap**-szombatot tartunk meg. Már megtanultuk, hogy Isten a teremtésnél a hetedik napot, a mai szombatot megáldotta és megszentelte. Hogy meri most valaki, aki a szentírást hitének egyedüli zsinormértékül tekinti, azt mondani, hogy mindig melyik napot tartunk, csak igazán tartunk? Milyen nagy zavart okozna az a keresztyénség között, hogyha mindenki más napot tartana meg! Különben maguk a baptisták sem engednék, hogy az ő tagjaik közül valaki azt a napot válassza, amelyik neki tetszik, hanem föltétlenül követelik a hét első napnak, a vasárnapnak megtartását, és

kizárják azt, aki azon napon dolgozni mer. Így maguknak törvényt csinálnak (Máté 15, 9). De *miért* nem fogadják el a keresztyének azt a napot, amelyet Isten adott mint nyugalomnapot?

Az ilyen eljárásnál kinek nem jutna eszébe az, amit írva találunk Máté 15, 1-9. versében?

De lehetséges, hogy valaki azt fogja kérdezni: »Hát csakugyan nem találunk semmi bibliai bizonyítékot a vasárnapra nézve?« Erre ezt mondjuk nyugodtan, hogy eddig még nem, annak dacára, hogy Enright, egy amerikai katolikus pap, már 17 év óta ígér 4000 koronát annak, aki a bibliából be tudja bizonyítani, hogy a vasárnapot kell ünnepelni.

Midőn nem régen Svájcban a vasárnapi mozgalom vezérével a vasárnap megszenteléséről bibliai bizonyítékot kértem, azt mondta, hogy annak nyomait lehet találni. De midőn tovább tárgyaltuk az ügyet, akkor a nyomai is elvesztek. Végre azt mondta, hogy ha az egyház megváltoztatná a napot, ő azonnal hajlandó volna az Úrtól adott eredeti hetedik napot elfogadni.

Mily másként hangzott a német protestáns fejedelmek elhatározása a speieri országgyűlésen 1529-ben:

»Amennyiben csak az Isten igéjéből származó tan mondható igazságnak... így Isten kegyelméből elhatározzuk magunkat arra, hogy egyedül csak az ó- és új-testamentumból származó prédikációkat fogadjuk el, és mindent megvetünk és elutasítunk, amely az ellen szól. A szentírás az egyedüli zsinormértéke az Istenben való életnek és nem tévedhet.

Hogy pedig a vasárnapnak nincs semmi köze a szentíráshoz, az »egyedüli igaz zsinormértékhez«, azt már bevallja az ágostai hitvallomás 15. (8. §) szakasza következőképpen:

»Továbbá az egyház legrégebbi rendeleteit, mint pl. a három magas ünnep, a vasárnap megszentelése és az ezekhez hasonló intézmények, amelyek a jó rend végett hozattak be, stb.; ezeket szívesen megtartjuk.«

Az egyháztörténelem írója, Mosheim, nem lévén megelégedve ezen emberi

rendeletekkel, igen találóan azt mondja ezekről:

»Az egyház, mondják, elrendelte a vasárnap megszentelését. Kötelesek vagyunk magunkat alávetni rendelkezésének. Mily gyenge bizonyíték! Krisztus megszabadított bennünket minden emberi rendelkezéstől és az egyháznak nincsen joga törvényeket rendelni.« (Erkölcstan V. köt. 442. 486. old.)

Hogy melyik egyház rendelte el a vasárnap megszentelését a tíz parancsolat ellenére, az kitünik az ágostai hitvallomás 28. cikkéből:

»Így azt is előhozza (a katolikus egyház), hogy a szombat helyett a vasárnapot behozta. Ezen változtatással igen díesekszik és azt mondja, hogy a törvény ezen megváltoztatásában az egyház nagy hatalma nyilatkozik meg.«

Maga a római egyház bizonyosságot tett erről. 1893-ban Gibbon bíróknak azt mondta:

»A keresztyén szombat (vasárnap) a szentlélek és a katolikus egyház között való összeköttetésből származik.«

Miután megvilágítja mindazon bibliai verseket, amelyeket a protestánsok tévesen a vasárnap támogatására előhoztak, akkor így folytatja tovább:

»Vagy fogadjuk el a protestantismus álláspontját és tartsuk meg a szombatnapot, vagy a katholicismust és a vasárnapot.«

Hogyha arra hivatkozunk, hogy protestánsok vagyunk és a bibliát mint hitünk egyedüli zsinormértéket elfogadtunk, akkor tudnivaló, hogy Krisztus megszabadított minden emberi rendeletről. Mert »Hiába tisztelnék pedig azzal is, ha oly tudományokat tanítanak, melyek embereknek parancsolatai.«

Sch. H. F.

— A meggondatlanság, a vaktában való cselekvés a legnagyobb esztelenség, amelyet elkövethetünk.

*

— Ki a nagyobb? Nem az, aki népet hódít meg, diadalmas csatákat nyer, hanem az, aki tud uralkodni magán.

Bibliai leckék.

Tanulmányok János apostol 1. leveléből.

Általános megjegyzés.

Ezen levél főpontjai ezek: 1. Telve van szeretettel. Szerzője főképpen erről és ennek gyümölcseiről szól. Kimutatja, hogy szeretet nélkül nincs élet. 2. Kifejti miből áll az igazi keresztyéni élet. Mindenki, aki tudni kívánja, milyen az igazi vallásosság, itt jobban meg fogja találni, mint bárhol az egész új-testamentomban. A Megváltó szeretett tanítványa öregségében azt beszélte el, amit a hit életében tapasztalt.

A leckék tanulása.

Ezen részt úgy kell tanulmányozni, hogy a kérdésekre a versek szövege szerint lehessen felelni. A kérdések is úgy vannak intézve, hogy ez lehetséges legyen. Szükséges, hogy a főpontokon gondolkozzék minden tanuló és vigye át a mindennapi életébe.

1. lecke. — 1906. október 6-ára.

A világhosszban való járásról. (1 Ján. 1, 1–10.)

Kérdések.

I. Bevezetés. 1–1. v.

1. Hogyan tanulta a szereteti tanítvány az életnek beszédét?
2. Mit mond János ezen életéről?
3. Micsoda élet ez?
4. Kinél volt ez az élet?
5. Kinek jelent meg?
6. Mit hirdetett az apostol az embereknek?
7. Miért?
8. Kivel volt társalkodása?
9. Miért írta ő ezeket nekünk?

II. Az Athával és egymással való társalkodásról. 5–7. v.

10. Micsoda üzenetről szól az apostol?
11. Kitől hallotta ő ezen üzenetet?
12. Mi mondatik arról, aki azt mondja,

hogy társasága van Istennel és mégis sötétségben jár?

13. Mit tapasztal az, aki a világosságban jár?

III. A bűnről való lelki öntudat és annak bevallása. 8–10. v.

14. Mi a következménye annak, ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk?

15. Micsoda ígéret adatik azoknak, kik bűneiket megvallják?

16. Mi mondatik azokról, kik azt állítják, hogy nem vétkeztek?

Megjegyzések.

1. 1–4. v. — Krisztus amaz ige (Ján. 1, 1) és az élet is; ennél fogva ő az életnek igéje. Az élet megjelent testben (Róm. 8, 3) és csak a tapasztalat által ismerhetjük meg azt (Ján. 1, 12). Midőn szemünk meg lesznek kenve (Jel. 3, 18; 2 Kir. 6, 17) és a mi füleink felserkentve (Ésaiás 50, 4), hogy jól hallhassunk (Márk 4, 24), akkor szólhatunk is (Ap. csel. 4, 20) és a mi szavainkuak hatása is lesz (Ap. csel. 4, 33). Minden igazi keresztyénnek társasága van Krisztussal (1 Kor. 1, 9), és az részese is lesz az ő szenvedéseinek (Fil. 3, 10; 1, 29), de az ő örömeinek is (1 Péter 4, 13).

2. 5–7. v. — Isten világosság és a világosságban lakozik (1 Tim. 6, 16); ő Krisztusban lévén (2 Kor. 5, 19), Krisztus az ő életében (Ján. 1, 4) az igazi világosság volt (9. v.) és az ő követői is világosság lesznek (Eféz. 5, 8; Máté 5, 14), ha a világosságban járnak (Ján. 8, 12) és fényleni fognak (Ésaiás 60, 1); de ennek életükből és eljárásaikból kell kitűnnie. »Mi a világosság? — A világosság: jámborság, igazság, kegyelem, szeretet, és annyit jelent, hogy mindezeket meg kell mutatni a gyakorlati életben. Nem lehet a sötétséggel és a világossággal egyszerre barátságban élni. (2 Kor. 6, 14).

3. 8–10. v. — Isten azt mondta, hogy bűnösök vagyunk (Róm. 3, 23), és hazuggá tesszük őt, ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök. De ha nincs is semmi jó bennünk (Róm. 7, 18) és szegények és nyavalyások vagyunk (Jel. 3, 17), mégis az Úrban dicseked-

hetünk (Zsolt. 34, 3; 1 Kor. 1, 31) akiben nincsen hamisság (Zsolt. 92, 16) ki lett nekünk Istentől igazság (1 Kor. 1, 30). Csak akkor szabadulunk meg a bűneinktől, hogyha ezeket Istennek megvalljuk.

Mondhatod-e már, hogy Krisztusban vagy? — Ha nem, akkor ismerd el, hogy semmi jó nincsen benned, mert az az állítás, hogy jó vagy, nagyon messzire eltávolít téged a keresztfától a teljes váltságtól és az örök élettől.

4. 9. v. — A szentírásban fel van jegyezve egynéhány vallástétel a mi oktatásunkra. Dániel (Dán. 9, 3–20), Esdrás (Esdr. 9, 5; 10, 1) és Dávid (Zsolt. 51, 1–4) vallomásai. Ezek is merős esetek. De a bűnek bevallása csak akkor tökéletes, ha a bűnt el is hagyjuk és életünkben teljes változás következik be. Bármiféle bűn legyen megvalljátok meg. Ha Isten ellen vétkeztek, akkor csak neki kell megvallani, ha pedig embertársaitokat bántottátok meg, valljátok meg nekik, béküljete ki azokkal! Csak azok a bűnök lesznek megbocsátva, amelyeket megvallunk.

Néha régi bűneink eszünkbe jutnak, szomorúságot okoznak és árnyékot vetnek életünkre. Ilyenkor tekinteni kell a Megváltóra és hinni, hogy ő megbocsátotta ezeket. Így engedelmeskedjünk és reménykedjünk.

2. lecke. — 1906. október 13-ára.

Szeretet és engedelmesség. (1 Ján. 2, 1–8.)

Kérdések.

I. A mi szószólóink. 1. 2. v.

1. Hogyan szólítja meg az apostol az Úr gyermekeit?
2. Mi célból írtattak meg ezek?
3. Minő intézkedés tétetett azok részére, kik vétkeztek?
4. Kicsoda ama szószóló?
5. Minő álláspontot foglal el a bűnnel szemben?
6. Kinek bűneiért?

II. A parancsolatok megtartása. 3–8. v.

7. Miáltal tudjuk meg, hogy Istent ismerjük?

8. Mi mondatik azokról, kik azt mondják, hogy ismerik és az ő parancsolatit nem tartják meg?

9. Kiben teljesedett meg valóban Isten szeretete?

10. Miáltal tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk?

11. Miképpen jár az, aki azt mondja, hogy Krisztus lakozik őbenne?

12. Vajjon új tudomány-e az?

13. Mióta tudják már azt?

14. Kire nézve igaz ezen tudomány?

15. Minő okból?

Megjegyzések.

1. 1-3. v. — Krisztus eljött, hogy a bűntől megszabadítson bennünket (Máté 1, 21). Megvált minket minden hamisságtól (Tit. 2, 14) és megszabadít a sötétség hatalmától (Kol. 1, 13); de ő ismeri a mi gyengeségünket (Zsolt. 103, 13. 14), azért a váltság tervét aszerint készítette. Az igazi keresztyén Istenben bízva folytonosan harcolni fog a bűn ellen.

»Vannak olyanok, akik a Megváltónak a megboesításban megnyilatkozott szeretetét felismerték, de midőn tökéletlen életükre tekintenek, kétségbe vonják, hogy szívük a szentlélek által megújított. Azoknak azt mondom: Ne essetek kétségbe! Még sokszor kell nekünk lehajolni és sírni Jézus lábainál hibáink miatt, de azért nem szabad bátortalanokká lennünk, még akkor sem, ha az ellenség a győztes, mert az Úr nem taszít el és nem hagy el minket. Nem! Krisztus ott áll az Isten jobbajánál mint szószólónk. A szeretett János is azt mondja: „Én fiacskáim, ezeket írom nektek, hogy ne vétkezzetek. Hogyha valaki vétkezéndik, vagyon szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” És ne felejtsetek el a Megváltó eme szavait: „Az Atya szeret titeket!” Ő kíván titeket ismét magához venni, és ha ti teljesen átadjátok magatokat neki, akkor ő, aki elkezdte benneteket a jó dolgot, el is végezi azt mind a Jézus Krisztus napjáig.»

2. 4-6. v. — »Ámbár János leveleiben főleg a szeretetről szól, mindamellett nyilatkozik azon osztály jelleméről is, amely szentnek állítja magát,

jóllehet Isten törvényének rontásában él. »Isten szeretet és törvénye is a szeretet« és így »Isten szeretete« azok életében tökéletes, akik összhangzásban vannak az ő igéjével. Mi szentségre vagyunk hivatva (1 Thess. 4, 7). Ezen szentség összhangban van Istennel, és ő gondoskodott arról, hogy nekünk is lehetséges legyen, a mi körünkben olyan tökéleteseknek lennünk, mint amilyen tökéletes ő az övében. Már Luther mondja, hogy ne kövessük Krisztust a tengeren, hanem a mindennapi életben, és abban járjunk úgy, mint amiképpen ő járt. Istenhez való szeretet (5 Móz. 6, 5) és emberhez való szeretet (3 Móz. 19, 18) valóban nem volt »új tudomány«, csupán sok ember tapasztalataiban volt »új tudomány«.

3. lecke. — 1906. október 20-ára.

Igazi szeretet. (1 Ján. 2, 9-17.)

Kérdések.

I. Az atyafiai szeretet. 9-11. v.

1. Mi mondatik arról, aki azt állítja, hogy a világosságban van, de az atyafiat gyűlöli?

2. Milyen annak az állapota, aki az atyafiat szereti?

3. Micsoda tehát elegendő bizonyítéka annak, hogy valaki a sötétségben van?

4. Miben jár az?

5. Mit nem tud?

6. Miért nem láthatja az utat?

II. Hármias imlítőök ezeknek írásához.

12-14. v.

7. Miért ír János a gyermekeknek?

8. Miért az atyáknak?

9. Miért az ifjaknak?

10. Mily okból ír másodszor a gyermekeknek?

11. Melyik ok lesz ismételve?

12. Micsoda okból ír másodszor az ifjaknak?

13. Mi a következménye annak, ha Isten beszéde a szívben lakozik?

III. Egy komoly intés. 15-17. v.

14. Mit ne szeressenek a keresztyének?

15. Mi mondatik azokról, akik e világot szeretik?

16. Mi mondatik azon dolgokról, melyek a világban vannak?

17. Honnan jönnek azok?

18. Mi mondatik a világról?

19. Ki marad meg örökké?

Megjegyzések.

1. 9-11. v. — Az atyafiakhoz való szeretet a megtérés bizonyítéka (1 Ján. 3, 14, és senki sem lehet a világosságban (Ján. 8, 12), aki ezen szeretettel nem bír.

Csak két osztály van; valaki vagy a világosságban vagy a sötétségben lehet. Szeretet a szentléleknek gyümölése (Gal. 5, 22), amely által a szívbe öntetik (Róm. 5, 5). Isten szeretett bennünket, mikor még bűnösök voltunk (Róm. 5, 8), így a keresztyének se korlárolják szeretetüket csak az atyafiakra (Máté 5, 44-46). A keresztyének szeressék egymást (Ján. 15, 12, 17), ez a törvénynek betöltése (Róm. 13, 10). Mi szeressük és tiszteljük egymást, dacára a hibáknak és tökéletlenségeknek, amelyeket egymásban látunk.

Veszedelemes, a világosságot könnyelműen venni vagy azzal játszani; mert eltaszított világosság sötétséget hoz (Ján. 12, 35) és ez a legnagyobb sötétség, ami létezik (Máté 6, 23). Ha Sátán az elmét megvakította (2 Kor. 4, 4) a lélek a legnagyobb sötétségbe jut (Ésaiás 60, 2) és nem ismeri fel többé az ördög hálóját.

2. 15-17. v. — A mi gondjaink fölfelé legyenek irányítva (Kol. 3, 2), oda, ahol a mi polgárjogunk van (Fil. 3, 20), mert szeretetünket nem lehet kétfelé osztani (Máté 6, 24). A keresztyének és a világ közt való ellenkezés már régóta létezik (1 Móz. 3, 15) és valóban ebben van az emberi nem reménye. Mi vagy Isten barátai lehetünk (Ján. 15, 15), mint Ábrahám (Ésaiás 41, 8), vagy a világ barátai; de mind a kettőnek egyszerre nem lehetünk (Jak. 4, 4).

4. lecke. — 1906. október 27-ére.

Antikrisztusok. (1 Ján. 2, 18-25)

Kérdések.

I. Egy lecke az utolsó napokra. 18. 19.

1. Melyik időre alkalmas főképp ezen lecke?

2. Kinek eljövetele mondatott előre?

3. Mily teljesen töltetett be ezen jövődőlés?

4. Mit tanulhatunk és tudhatunk ebből?

5. Kivel voltak ezen antikrisztusok állítólagosan összeköttetésben?

6. Milyen bizonyítékunk van, hogy a közösség nem volt igaz és őszinte?

7. Miért vonulnak vissza?

II. Az igazságot ismeri. 20. 21. v.

8. Mi adatott a hívóknak?

9. Mi annak következménye?

10. Mi volt ezen levél írásának igaz oka?

III. Krisztust tagadja. 22. 23. v.

11. Micsoda az, aki tagadja, hogy Jézus ama Krisztus?

12. Micsoda az antikrisztus?

13. Milyen szoros viszonyban áll a Atya és a Fiú egymáshoz?

IV. Druága ígéretek. 24. 25. v.

14. Mi maradjon a hívókben?

15. Kiben fognak ők akkor maradni?

16. Mi lett ígérve nekik?

Megjegyzések.

1. 18-20. v. — Az elszakadás az utolsó napok ismertetőjele. A Megváltó ezt előre megmondotta (Máté 24, 11, 12) és az Úr egyháza erre többször figyelmeztette is lett (1 Tim. 4, 1; 2 Tim. 3, 1-5). Hogy Jézus t stben eljött, ez azon igazság, amely megvizsgál minket (2 Ján. 7); és ez valóban az istenségnek az emberiséggel való egyesülését jelenti a hívókben (Kol. 1, 27). De ezen tapasztalat követeli az «én» halálát (Róm. 6, 6) és minden földi, mulandó célok elhagyását (Luk. 14, 33), és sokan nem fogják kiállani ezt a vizsgát. Isten ereje a gyülekezetben a legjobb szer a méltatlan tagok eltávolítására (Ésaiás 52, 1), amint azt az első gyülekezetben is

látjuk (Ap. esel. 5, 1-14). Jézus az Atya által kenettetett meg (Ap. esel. 10, 38) és az ő követői is (2 Kor. 1, 21); és azáltal lesznek képesek, Isten dolgait felfogni és megérteni (Eféz. 1, 17-19), melyek csak lelkileg ismerhetők meg (1 Kor. 2, 12-14).

2. 22. 23. v. — Mivel a Megváltó Istennek ábrázata (2 Kor. 4, 4) és egy az Atyával (Ján. 10, 30), és az Atyát csak egyedül ő általa lehet megismerni (Máté 11, 27), így ha az egyiket látták, a másikat is meglátták (Ján. 12, 45), és az egyik megtagadása a másik megtagadását is magába foglalja. Hasonlítás össze 2 Péter 2, 1; Jud. 4-el.

3. 24. 25. v. — Hogy egymást szeressük, ez egy eleitől fogva adott parancsolat (2 Ján. 5); és ez az újjiszületést foglalja magába (1 Ján. 4, 7), melynek következménye az Atya és Fiú jelenléte (Ján. 14, 23). Krisztus, a mi szeretett Megváltónk, az élet (Ján. 11, 25) és kijövetele eleitől fogva van (Mik. 5, 2), azért örök életnek nevezetik (1 Ján. 1, 2), amely meg lett ígérve az embernek, még mielőtt elesett (Tit. 1, 2), és amely meg lett neki mondva, mielőtt kiűzetett Édenből (1 Móz. 3, 15). A Megváltóban *hinnai* annyit jelent, mint *őt elfogadni* (Ján. 1, 12), aki az élet (Kol. 3, 4), és úgy a hívőknek örök életük van (Ján. 3, 36). Midőn Isten a Megváltót a világnak ajándékozta, az égnek minden kincsét abban az egy adományban kitöltötte az emberiségre (Kol. 2, 9), és az egész örökkévalóságon keresztül az lesz a mi előjogunk és örömünk, hogy mind jobban megértjük, mi minden adatott részünkre Krisztusban, a mi Megváltónkban. De már itt e földön is. Lásd Filemon 6.

5. lecke. — 1906. november 3-ára.

Krisztusban való megmaradás. (1 Ján. 2, 26 - 3, 3.)

Kérdések.

I. *Miképpen tanít bennünket a lecke?*
26, 27. v.

1. Kik miatt adatik nekünk ezen tanítás?

2. Mi marad meg a hívőkben?

3. Mire nincs szükségük?

4. Miképpen taníttatnak?

5. Mire lesznek ők képesek ezen tanítás által?

II. *Készülés az ő megjelenésére. 28. v-től*
3. v. 3. v-ig.

6. Mire figyelmeztettetnek a fiúcskák?

7. Hogyan lesznek azok, akik öbenn megmaradnak, képesek, előtte megállni, mikor eljön?

8. Micsoda Krisztus jelleme?

9. Mi igaz mindenkiről, aki igazságot cselekszik?

10. Mire lesz figyelmünk kiváltképpen irányítva?

11. Hogyan lesz ezen szeretet kifejezve?

12. Hogyan áll a világ azokkal szemben, akik Isten fiainak elfogadtattak?

13. Miért?

14. Mikor lépünk ezen viszonyba Istennel?

15. Mi nem jelent még meg?

16. Milyen változás történik, mikor ő megjelenendik?

17. Mit fog az cselekedni, akiben ezen bizodalom él?

18. Mi az igazságnak (tökéletességnek) igazi szabálya vagy zsinormértéke?

Megjegyzések.

1. 26-29. v. — Pál apostol figyelmeztette a gyülekezetet a jövőre zavarokra (Ap. esel. 20, 29) és az elszakadás már az ő idejében vett kezdetét (2 Thess. 2, 7). Judás igen erős kifejezéseket használ (Jud. 4, 10-13) ezen családok ellen, akik János halála előtt már jó számmal voltak (2 Ján. 7). A szentlélek, akit Krisztus megígért (Ján. 16, 7) és fölöttük kitöltetett (Ap. esel. 2, 33), megtanítja őket az igazságra (Ján. 16, 13) és megoltalmazná őket minden csalárdoktól (Ap. esel. 10, 19, 20). Jézus mondja: „Maradjatok meg énbennem!” Ezen szavak a nyugalom, szilárdság és bizalom gondolatját adják nekünk. Lásd a Ján. 15, 4-7-ben való leckét. Uyen élet odavezet minket, hogy mindenben az isteni jellemhez alkalmazkodunk (2 Kor. 3, 18) és az ő eljövételében bíznunk. Lásd Ézsaiás 26, 9.

2. 1-3. v. — Az Örökkévaló nyelvét követelne azon szeretet kifejezésére, amely lehetségessé tette, hogy »Isten fiainak« neveztesünk. A hit Isten fiaivá tesz minket (Gal. 3, 26) és ez egy jelenvaló tapasztalat. A szentlélek az Isten fiaié (Gal. 4, 6), akik az örök Istennek is örökösei (Róm. 8, 17). Igazán, mindenek az övéik (1 Kor. 3, 21). A világ nem ismerte Krisztust (Ján. 1, 10), sem az Atyát (Ján. 17, 25), és azért (Ján. 16, 3) az igazi keresztyéneket üldözi (Ján. 15, 18-20). A jelenvaló élet azon idő, amelyben jellemünket tökéletesíteni kell. A jellemben változás nem állhat be már közvetlen Krisztus eljövetele előtt (Jel. 22, 11), »ki elváltoztatja a mi alázatos testünket, hogy hasonlatos legyen az ő dicsőült testéhez« (Fil. 3, 21) és eképpen mi is övele együtt megjelenünk dicsőségben (Kol. 3, 4). Akkor megelégtettünk (Zsolt. 17, 15). Azoknak, akik Istent látni fogják, szenteknek kell lenniök (Zsid. 12, 14), és ez azoknak lett megígérve, akiknek szívük tiszta (Máté 5, 8). De vajjon »ki mondhatná azt: Tiszta az én szívem, tiszta vagyok az én bűnömtől«? (Péld. 20, 9). A hit által (Ap. csel. 15, 9), amely cselekszik (Gal. 5, 6) engedelmségben (1 Péter 1, 22), leszünk megtisztítva. Az, akiben ezen bizodalom van, azt tanulja a szentírásból, hogy Isten munkatársává kell lennie.

6. lecke. — 1906. november 10-ére.

Bűn és igazság. (1 Ján. 3, 4-15.)

Kérdések.

I. A törvény megfontása. 4. 5. v.

1. Milyen a bűnös állása a törvényhez?
2. Mit jelent ama szó »bűn«?
3. Mi végre jelent meg a Megváltó?
4. Mi nem volt őbenne?

II. A bűntől való szabadság. 6-10. v.

5. Hogyan lehet a bűntől való szabadságot elnyerni?
6. Mily viszonyban áll a bűnös Krisztushoz?
7. Milyen az olyan ember jelleme, aki »igazságot cselekszik«?

8. Milyen annak jelleme, aki »bűnt cselekszik«?

9. Mióta gyakorolja Sátán a vétkezést?

10. Miért jelent meg az Isten fia?

11. Milyen élet következik az újjá születés után?

12. Miért mondhatjuk ezt?

13. Hogyan különböztethetők meg az »Istennek fiai« az »ördögnek faitól«?

III. Szeressétek egymást. 11-15. v.

14. Melyik üzenetet hallottunk eleitől fogva?

15. Melyik esetet hozza fel például?

16. Miért ölé meg Káin az ő atyafiát?

17. Min ne csodálkozzanak az atyafiak?

18. Mi bizonyítéka annak, hogy a halálból átalvitettünk az életre?

19. Kiről mondatik, hogy a halálban marad?

20. Mennyit foglal magába azon parancsolat: »Ne ölj!«?

21. Mely embernek nincs örök élete?

Megjegyzések.

1. 4-6. v. — Igazságtalanság és bűn egy és ugyanaz (1 Ján. 5, 17). Mind a kettő annak következménye, hogy nem vagyunk összhangzásban Isten törvényével, amely igazság (Zsolt. 119, 172). A törvény megmondja nekünk, hogy miesoda a bűn (Róm. 3, 20) és elvezérel minket Krisztushoz, aki által üdvözülünk (Gal. 3, 24). Krisztus azért jelent meg, hogy a bűnt elvegye és a halált eltörölje. »Csak ha Isten törvénye újra helyreállítatik, éledhet fel az eredeti vallás és boldogság azon lelkek között, akik őt megvallják.« Krisztus az egész világ bűneit hordozta (Ján. 1, 29), még pedig a bűnös helyett (Gal. 3, 13); és habár ő bűn nélkül volt (1 Péter 2, 22) és tökéletesen gyűlölte a bűnt, mégis az egész világ bűneit lelkére vette. Azon eleven összeköttetés Krisztussal, amely által az ő természetének részesei leszünk (2 Péter 1, 4), képessé tesz bennünket arra, hogy a kegyelem-üzenetének hirdetésében kötelességünket betöltsük (Róm. 6, 14).

2. 12-25. v. — Azon ok, mely Káint Ábel megölésére indította, valóban

a mai napig is alapja maradt minden károsításnak, amelyet a gonoszok az igazaknak okoznak. Krisztus halála is ezt mutatja. Hogy világi gazdagság, dicsőség és dísz nélkül jelent meg, nem volt annyira oka, hogy a zsidók megvetették. Ők látták, hogy olyan hatalommal bírt, amely minden külső előnyök hiányát felülmúlt; de Krisztus tisztasága és szentsége gerjesztette fel az istentelenek gyűlöletét. Az ő önfeláldozó élete és büntelen odaadása folytonos feddés volt ezen büszke érzéki népnek. Ez okozta a gyűlölséget az Isten Fia iránt. A világ gyűlölte Krisztust (Ján. 15, 24), és így természetesen az ő követőit is gyűlöli.

Krisztus megmagyarázta a hatodik parancsolat szellemi természetét (Máté 5, 21. 22) és megmutatta, hogy az rendkívül mély. Ha tehát a világi felsőségnek volna kötelessége az, hogy az isteni törvényt érvényesítse, akkor aligha találna elég ártatlan embert azoknak megbüntetésére, akik valóban ölést követtek el. Azon lélek, amely ölésre indít, nem áll összhangzásban Krisztus lélkével (Luk. 9, 56) és azért azt, aki ilyen lélekkel bír, a mennyországból kizárja (Róm. 8, 9).

7. lecke. — 1906. november 17-ére.

Az egymásért való szeretet. (1 Ján. 3, 16–24.)

Kérdések.

I. A feláldozás lelke. 16–18. v.

1. Min ismertük meg az Isten szeretetét?
2. Milyen nagy legyen a feláldozás lelke?
3. Miáltal tűnik ki, hogy a mi szeretetünk hiányos?
4. Milyen kifejezése a szeretetnek nem elégséges?
5. Hogyan szeressük tehát egymást?

II. Istenben való bizodalom. 19–24. v.

6. Mit tudnak azok, akik igazán szeretnek?
7. Ha a szívünk kárhoztat minket, kárthatjuk-e, hogy Istennél felmentést találunk?

8. Minő tapasztalatot csinálunk, ha a szív nem kárhoztat?

9. Mit kapnak azok, akiknek ezen tapasztalatuk van?

10. Mily okból?

11. Mi az ő parancsolatja?

12. Mily szoros összeköttetés jön létre azoknál, akik a parancsolatokat megtartják?

13. Hogyan tudhatjuk, hogy ő mi-bennünk marad?

Megjegyzések.

1. 16–18. v. — A keresztfia a Golgotán mint a szeretet legerősebb bizonyossága áll a világegyetem előtt (Ján. 3, 16). Jézus meghalt, mert Isten a világot szerette. Ezt az utat kellett választania, hogy az emberek Isten szeretetét felismerjék és hogy ezen szeretet teljes összhangzásban az igazsággal a bűnös szívébe juthasson. A szeretet vonja az embert Istenhez (Jer. 31, 3) és indítja őt a bűnbánatra (Róm. 2, 4). Aki Krisztus kegyelmében részt vesz, az egyidejűleg embertársainak adósává válik (Róm. 1, 14) és ezen kegyelem szentebb neki az életnél (Ap. csel. 20, 24). Ezen váltásigterv egy áldozat, egy adomány által eszközöltetett (2 Kor. 8, 9) és ezen szellem jellemezzon minden keresztyént (Máté 10, 8), miut az a Macedóniabelieknel mutatkozott (2 Kor. 8, 3–5). Bár adakozásaink által nem nyerhetjük is meg Isten kegyét, mégis bizonyosságot tesznek arról, hogy Jézus kegyelmét elfogadtuk. Azok a mi szeretetünk őszinteségének bizonyítékai.

Ő azzal teszi próbára követőinek szeretetét, hogy a szomorkodókat és szűkölködőket, a szegényeket és árvákat az ő irgalmasságukba ajánlja. A cselekedetek együtt járjanak a beszédekkel, hogy az utóbbiaknak orót adjanak (Jak. 2, 15. 16).

2. 19–24. v. — A tiszta lelkiismeret jó dolog (2 Kor. 1, 12), de az Isten annak végső hírája (Róm. 2, 16) és az élet könyvében levő kimutatás dönt (Jelen. 20, 12).

Isten kiváló áldást csak annak adhat, aki azt az ő dicsőségére fordítja; de az mindenkor a mi hasznunkra is szolgál (5 Móz. 6, 24). A ki hitből en-

gedelmeskedik, az ilyen szándékáról tesz bizonyosságot. Ahogyan Krisztus nem kedveskedett magának (Róm. 15, 3), hanem azokat cselekedte, amelyek az Atyának kedvesek voltak (Ján. 8, 29), úgy kell nekünk is cselekednünk. De ez az embernek nem természetes (Róm. 8, 8) és csak a hit által lehetséges (Zsid. 11, 6). A Krisztusban való hit biztosítja megváltásunkat (Ap. csel. 16, 31) és ez az Isten cselekedete (Ján. 6, 29). Az emberek iránti szeretet ezen tapasztalatnak gyümölcse. Krisztus valódi keresztyénekben lakozik (2 Kor. 13, 5), mint Pál apostolban (Gal. 2, 20), és cselekszik bennünk az ő hatalma által (Fil. 2, 13) az engedelmisséget (Róm. 5, 19).

8. lecke. — 1906. november 24-ére.

Miről ismerhetjük meg hamis tanítókat. (1 Ján. 4, 1-6.)

Kérdések.

I. A lélek megpróbáltatása. 1-3. v.

1. Hogyan szólíttatnak meg a hívők?
2. Higyjünk-e minden léleknek?
3. Mit kell vizsgálat által megállapítani?
4. Mi teszi azt szükségessé?
5. Miről ismerhetjük meg Isten lelkőt?
6. Melyik lélek nem Istentől való?
7. Micsoda egy olyan lélek?
8. Mi mondatott ezen lélekről?
9. Beteljesedett ezen jóvendülés?

II. Meggyőzni. 4-6. v.

10. Kik »győztek meg őket«?
11. Mi képesítette őket arra?
12. Honnan valók »ők«?
13. Mit szólnak?
14. Ki hallgatja őket?
15. Kitől valók a hívők?
16. Ki hallgatja őket?
17. Ki nem hallgatja őket?
18. Mi ismertetik meg erről?

Megjegyzés.

A látható világnak a láthatatlan világgal való összeköttetése, az Isten angyalainak szolgálata és a gonosz szellemeknek munkája világosan kinyilat-

koztatott a szentírásban. »A gonosz szellemek kezdetben bűn nélkül lettek teremtve s ugyanazon jellemmel, hatalommal és dicsőséggel bírtak mint azo a szent lények, akik most Isten küldöttel. De a bűn következtében elesv, egyesültek, hogy Isten ellen állást foglaljanak és az embereket megrontsák.« Ezen gonosz szellemek cselekesznek a vakmerő emberekben» (Eféz. 2, 2), akik nekik adják magukat szolgálakul (Róm. 6, 16), még pedig csodálatos módon (Máté 24, 24), és minél előbbre halad az idő, annál többet fognak cselekedni (2 Tim. 3, 13), míg végre tüzet is hoznak alá az égről (Jelen. 13, 13); és a család e nagy drámájának koronája az lesz, hogy Sátán mint Krisztus fog előállni.

Az Isten fiai a szentírásra vezéreltetnek mint egy védőfalra a hamis tanítók befolyása és a sötétség szellemeinek csalárd hatalma ellen (Ésaiás 8, 20). Az antikrisztus szemünk előtt fogja véghez vinni jeleit és csodáit. Amitása a valóshoz úgy fog hasonlítani, hogy lehetetlen lesz a különbséget észrevenni a szentírás nélkül. A tévtant ne tőrjünk még ha angyal prédikálná is (Gal. 1, 8), de az igazságot se taszítsuk el, ha a küldöttet, aki azt elhozza nekünk, utáljuk is (Márk 6, 3; Ján. 10, 37, 38). Krisztus a szentlélek által született (Luk. 1, 35) és testben lakozott (Ján. 1, 14), és így a mi testünkben is kell hogy lakozzék (Eféz. 3, 17) és bennünk éljen (Gal. 2, 20), hogy diadalmasok legyünk (2 Kor. 2, 14) a láthatatlan hatalmasságok ellen való tusakodásban (Eféz. 6, 12). Akárki, aki nekünk más reményt és boldogságot akar nyújtani, csalárd az és antikrisztus (2 Ján. 7). Isten és a világ, Isten követői és a Sátán szolgálói, »az igazságnak lelke és a tévedésnek lelke« szigorú ellentétben állnak egymással. Az egész emberiség ezen két osztályra fog oszlani (Máté 12, 30), és egy és ugyanazon személyt nem lehet mind a két osztályban találni (Máté 6, 24).

9. lecke. — 1906. december 1-ére.

A szeretetnek forrása. (1 Ján. 4, 7-14.)

Kérdések.

I. Istennek hozzánk való szeretete. 7-10. v.

1. Mire íntenek a »szerelmesek«?
2. Ki a szeretet forrása?
3. Mit tapasztal mindenki, aki szeret?
4. Mit bizonyít az, ha valaki nem szeret?
5. Miért?
6. Miből tetszett meg az Istennek hozzánk való szeretete?
7. Miért bocsátotta el Isten az ő egyetlenegyszülött Fiaát e világra?
8. Ki mutatta meg ezen szeretetet?
9. Mily módon?

II. Istennek mibennünk való szeretete. 11-14. v.

10. Mi okból szeressünk mi egymást?
11. Kit nem látott még soha senki?
12. Miről látható, hogy Isten mibennünk lakozik és az ő szeretete mibennünk megteljesedett?
13. Miről tudhatjuk meg, hogy mi őbenne lakozunk és ő mibennünk?
14. Minő bizonyosságot tehetnek azok, akikben az ő lelke van?

Megjegyzések.

1. 7-11. v. — Ha Isten élete az emberek szívében van, az mások iránti szeretet és áldás kiáradásában fog megnyilatkozni. Nemesak az igaz, hogy Isten szeret és a szeretetnek forrása, hanem hogy az Isten szeretet és ez az egész evangélium lényege. Ha Isten szeretete mindenki szívében lakozik, akkor nem lehet egyenlenség sem a családban, sem pedig a gyülekezetben. Istennek hozzánk való szeretete nem csak valami kigondolt dolog, hanem az megindító módon meg is mutattatott (Ján. 3, 16). Az ember a bűn által vesztette el az életét (1 Móz. 2, 17), és Krisztus eljött, hogy neki az életet visszaadja (Ján. 10, 10), amaz örök életet, amely az Istennek ajándéka (Róm. 6, 23).

2. 12-14. v. — Az emberek nem láthatják Istent természeti szemekkel, de az ő jellemét követőiben, a keresztényekben, lássák meg. A szentlélek azoknak adatik, akik azt kérik (Luk. 11, 13); de Jézus nevében kell kérnünk (Ján. 16, 23, 24). Jézus nevében kérni pedig többet jelent, mint egyszerűen az ima elején és végén Jézus nevét említeni. Azt jelenti: Jézus akarata szerint imádkozni, az ő ígéreteibe hinni, az ő kegyelmébe bízni és az ő dolgait cselekedni. Krisztus azért jött e világra, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett vala (Luk. 19, 10), és nem hogy kárhoztassa e világot (Ján. 12, 47); de ha mi az ő dolgát eltaszítjuk, akkor annak következménye a mi kárhoztatásunk lesz. A megfizetett díj elég volt az egész világ megváltására, de egy ember sem lesz akarata ellenére megmentve. Nála nélkül semmit nem cselekedhetünk (Ján. 15, 5); de ő sem fog nálunk nélkül semmit cselekedni. Krisztus azon munkát bízta követőire is, amelyért ő a földre jött (Ján. 20, 21), és jelenlétét megígérte nekik (Máté 28, 20).

10. lecke. — 1906. december 8-ára.

A szeretet befolyása. (1 Ján. 4, 15-21.)

Kérdések.

I. Istennek való összeköttetésben. 15-17. v.

1. Mily viszonyban áll Isten aival, aki vallandja, hogy Jézus Krisztus az ő Fia?
2. Mit ismertünk meg és hittünk el?
3. Mi az Isten?
4. Mi következik ebből?
5. Mit eredményez tehát Istennek való összeköttetésünk?
6. Miben teljesedett meg a szeretet mihozzánk?
7. Miért?

II. A rettegésnek kikeresztése. 18. v.

8. Mit rekeszt ki a teljes szeretet?
9. Mi a rettegésnek következménye?
10. Mit bizonyít a rettegés?

III. Krisztus követésének bebizonyítása. 19-21. v.

11. Miért szeretik a hívők az Istent?

12. Mivel vádoltatik az, aki azt állítja, hogy szereti az Istent, de az atyafiat gyűlöli?

13. Miért következtelen egy olyan ember?

14. Milyen parancsolat adatott nekünk?

Megjegyzések.

1. 15. 16. v. — Midőn Péter azt vallotta, hogy Jézus Istennek Fia, Krisztus válaszából arra lehet következtetni, hogy ezt az igazságot a természetes ember nem ismerheti fel (Máté 16. 16. 17) és hogy csak akkor, ha Krisztus, akiben Isten lakozott (2 Kor. 5, 19) bennünk kinyilatkoztatott (Gal. 1, 16), tehetünk bizonyosságot ezen igazságról a szentírás értelmében. Mivel Isten szeretet és minden szeretet Istentől való, senkinek sem lehet szeretete, aki egyidejűleg Istentől el van választva.

2. 17. v. — Isten szeretete azon eredményt óhajtja bennünk elérni, hogy az ő kegyelmében részesüljünk és ő mibennünk jelen legyen (1 Tim. 2, 4); ez pedig a jellem megvizsgálását követeli (2 Kor. 5, 10), és a törvény tökéletességét kíván (Jak. 2, 10). Saját igazságunk (Fil. 3, 9) nem adhat nekünk bizodalmat azon a napon. Azok, akik Jehova igazságát érzik és félnek vétkeikkel és tisztátalanságukban a szívek vizsgálója előtt megjelenni, vágyani fognak az igazság palástja után (Ésaiás 61, 10), amely nekik mint menyegzői ruha szolgáljon (Máté 22, 11. 12), mely tiszta és fehér (Jelen. 19, 8). Senki sincs olyan bűnös, hogy ne találhatna erőt, tisztaságot és igazságot Jézusban, aki érte meghalt. Ő arra vár, hogy minket ruháinktól megszabadítson, melyek a bűntől be vannak mocsolva, és hogy az igazságnak fehér ruhájába öltözzön minket.

Már e földön kell lassanként Krisztushoz hasonlókká válnunk.

3. 18. v. — Ámbár bizonyos félelemmel (1 Péter 1, 17) járnunk kell (Fil. 2, 12), még se járjunk bizalmatlankodással Isten kegyelme iránt, hanem inkább azon félelemmel, hogy a saját óhajtásunk győzhet fölöttünk.

Az Isten mindenféleképpen biztosított bennünket arról, hogy elvezet a célhoz (Zsid. 6, 17. 18; Fil. 1, 6) és képessé tesz a próba kiállítására (Jud. 24), ha őbenne hiszünk (2 Krón. 20, 20).

4. 19–21. v. — Mi sohasem lettünk volna képesek, a »szeretet« szónak jelentőségét felfogni vagy valakit szeretni, ha Isten nem szeretett volna bennünket először. Ha Istent szeretjük, akit nem látunk (1 Péter 1, 8), akkor az ő tanítványait is bizonyára szeretni fogjuk, akiket látunk. Ezen szeretet tesz bizonyosságot a világnak arról, hogy mi tanítványok vagyunk (Ján. 13, 35). Istenhez való szeretet és az emberekhez való szeretet elválaszthatatlanul össze vannak kötve egymással (Máté 22, 37–40) és mind a kettő Krisztus igaz követőinek sajátossága és ismertető jele.

11. lecke. — 1906. december 15-ére.

Az újjászületés. (1 Ján. 5, 1–6.)

Kérdések.

I. Szeretet és engedelmesség. 1–3. v.

1. Ki született Istentől?
2. Mi mondatik azokról, akik az Atyát szeretik?
3. Miről tudhatjuk, hogy szereti-e valaki az Istennek fiait?
4. Mi az isteni szeretet?
5. Mi mondatik a parancsolatok természetéről?

II. Hit. 4–6. v.

6. Ki győzi meg a világot?
7. Mi a diadalom?
8. Miben kell erősen hinnünk, hogy a világot meggyőzhessük?
9. Hogyan jött Krisztus?
10. Melyik pont van hangsúlyozva az ismétlés által?
11. Ki tesz bizonyosságot?
12. Miért?

Megjegyzések.

1. 1–3. v. — Az újjászületés azon állapot, amely a mennyországba visz bennünket (Ján. 3, 3) és ez a lelki születés (5. v.). Ily módon Isten fiaivá lenni, a hívőknek Krisztus által lehetséges (Ján. 1, 12. 13; Gal. 3, 26). Az

olyanok az ígéretnak fiai (Gal. 4, 28), mert az ige által újjászülettek (Jak. 1, 18). Az atyafiakhoz való szeretet a megtérésnek bizonyítéka (1 Ján. 3, 14), de az atyafiakhoz való szeretetben Isten parancsolatai iránti engedelmesség nyilatkozik meg, így tehát az engedelmesség a megtérésnek legjellemzőbb sajátsága. Az engedelmesség az Isten imádásának legmagasabb formája s ettől elkülönítve igazi szeretet nem lehet (Ján. 14, 23). Isten ama szeretet és az ő törvénye, »mely gondolatainak és akaratának kifejezése«, a szereteten alapszik (Máté 22, 40) és a szeretet által be lesz töltve (Róm. 13, 10). Az ő parancsolatai nem nehezek (Máté 11, 30) azoknak, akik a bűn szolgátságától megszabadultak (Ján. 8, 34-36), hanem inkább gyönyörűség (Zsolt. 1, 2).

2. 4. 5. v. — A legnagyobb diadalok a világban Krisztusban (1 Kor. 15, 57) való hit által (Zsid. 11, 32-34) lettek aratva, aki győztes volt (Ján. 16, 33), és »nekiünk adja az ő diadalma által nyert előnyt, hogy mi is képesek legyünk a gonosz kísértéseinek ellentállani«. »Az a diadalom, mely meggyőzte e világot, a mi hitünk«, úgy hangzik az ige, a diadalom tehát egy már bevégzett tény.

3. 6. v. — Jézus vízzel és vérral jött (Ján. 19, 34). »A kiontott vérben látjuk Krisztusnak feláldozott életét és a vízben Krisztus ígését és lelkét. A vérben látjuk a bűnért tett engesztelő áldozatot és a vér által bocsáttatnak meg a mi vétkeink. Azután a víz által leszünk megszentelve és megtisztítva.« (Rogers.)

Vér és víz a mózesi istenitisztelekben is használtatott (3 Móz. 14, 6. 8) mint a tisztításnak jelképe. Így a vér által leszünk megtisztítva (1 Ján. 1, 7) és a víz által, mely az ígét jelképezi. (Eféz. 5, 26; hasonlítsd össze Ján. 15, 3-al.)

2. Kik ezek?
3. Mi mondatik e háromról?
4. Milyen Istennek bizonyásgtétele az ember bizonyásgtételevel szemben?
5. Miről tesz Isten bizonyásgot?
6. Kiben van ezen bizonyásg?
7. Mivé teszi a hitetlen az Istent?
8. Mily módon teszi ezt?

II. *Krisztusban való élet. 11-13. v.*

9. Mi az Istennek bizonyásgtétele?
10. Kiben vagyon ezen élet?
11. Kinek van élete?
12. Kinek nincs élete?
13. Kinek írtattak ezek?
14. Mi célból?

III. *Hathatós ima. 14. 15. v.*

15. Milyen bizodalma van a hívőnek?
16. Mi a következménye annak, ha Isten meghallgatja kérésünket?

Megjegyzések.

1. 7-10. v. — Régi időben két vagy három tanu volt szükséges (5 Móz. 19, 15) és Megváltónk is jóváhagyta ezen szokást (Máté 18, 16). A lélek bizonyásgot tesz a mi fiúságunkról (Róm. 8, 16), mivel szavakkal (Ap. csel. 28, 25; 2 Péter 1, 21), melyek a víz által példázttatnak (Ezék. 36, 25; Ján. 15, 3; Eféz. 5, 26), Krisztus vérenek hatásáról szól (Zsid. 9, 14). — Isten nem tud hazudni (Tit. 1, 2). Isten szóval tett bizonyásgot az ő Fiáról (Máté 3, 17; 17, 5), valamint a »cselekedetek« által is (Ján. 10, 37. 38).

Rettenetes dolog, Istent hazuggá tenni; de ha ő valamit mond és mi azt nem hisszük, vajjon nem azzá tesszük-e? De ő mindazáltal mindig ugyanaz marad (2 Tim. 2, 13). Ámbár minden ember hazug (Róm. 3, 4), Isten még sem hazudik (4 Móz. 23, 19).

2. 11. 12. v. — Isten adta Izráelnek az országot (Jós. 1, 3), miután mindent előkészített, hogy azt elfoglalhassák, de nem saját erejükből (Zsolt. 44, 3. 4). Így nekiünk is Isten ajándékozza az ő áldásait (Eféz. 1, 3), sőt az örök életet is, ha mi azokat az ő föltételei alapján elfogadjuk.

3. 13-15. v. — A hívők tudhatják ezen dolgokat (Zsid. 11, 1), nem ha

12. lecke. — 1906. december 22-ére.

Örök élet. (1 Ján. 5, 7-15.)

Kérdések.

I. A tanuk. 7-10. v.

1. Hányan tesznek bizonyásgot a mennyben?

egy vallástételben hisznek, hanem ha őt elfogadják (Ján. 1, 12), aki az élet (Ján. 14, 6). Isten akarata az, hogy a bűntől megmeneküljünk (Gal. 1, 4) és meg legyünk szentelve (1 Thess. 4, 3), nem pedig az, hogy elveszünk (Máté 18, 24); és így tudhatjuk, hogy fiainak kéréseit meghallgatja, ha ezen tapasztalatokért könyörögnek. A keresztyén tehát türelmesen vár (Zsolt. 40, 2-4), míg az Úr az ő saját módja szerint cselekszik.

13. lecke. — 1906. december 29-ére.

Az igaz Isten megismerése. (1 Ján. 5, 16-21.)

Kérdések.

I. Bűnösökért való könyörgés. 16. 17. v.

1. Mit kell tennünk azokért, akik vétkeznek, de nem halálra való bűnnel?
2. Mi mondatik olyan bűnről, amely halálra való?
3. Mi bűn?
4. Mi mondatik néhány bűnről?

II. A keresztyéni hitvallat összefoglalása.
18-21. v.

5. Ki nem vétkezik?
6. Minő tapasztalata van?
7. Milyen nagy különbség van a világ és a hívők között?
8. Mit tudunk Isten Fiáról?
9. Mit adott ő a hívőknek?
10. Mily célból?
11. Kiben vannak a hívők?
12. Kicsoda és kicsoda ő?
13. Milyen végső intés adatik nekünk?

Megjegyzések.

1. 16-18. v. — A szentírás sok helyéből világosan kitűnik, hogy az igazak imái sokat tehetnek olyan bűnösért, aki még nem választotta el magát egészen Istentől (Jób 42, 7. 8); ez ezen közbejárás áldást hoz annak, aki azt cselekszi (10. v.). Ilyen módon megtartatik egy lélek a haláltól (Jak. 5, 20). A bűn a halállal véget ér. A bűnnek következménye a halál (Jak. 1, 15), ha nem adatik megtérés az életre (Ap. csel. 11, 18); de a szentlélek vonja az embereket Krisztushoz, és ha azt el-

taszítják, nincs más mód, mely által bűnöst megmenteni lehetne. Van egy bűn, mely nem bocsáttatik meg (Máté 12, 31. 32) sem itt, sem ott. Miből áll a szentlélek ellen való bűn? — Ha mi a szentlélek munkáját öntudatosan a Sátánnak tulajdonítjuk. Az Isten az ő szentleke által hat az emberi szívekre; és ha az emberek tudatosan ellene állanak a lélek hívásának és azt mondják, hogy az a Sátántól való, akkor az egyedüli utat, mely által Isten velük közlekedhet, elvágják. Az Úr igaz (Zsolt. 119, 137) és parancsolatai igazak (172. v.). Ami nem áll összhangban az ő jellemével és az ő törvényében nincsen kifejezve, az igazságtalanság vagy bűn. Sátánnak meg volt engedve, Krisztust megkísértetni (Máté 4, 1); de a jövődőlés szerint (1 Móz. 3, 15) nem volt neki szabad az ő életéhez nyúlni. Így van az a keresztyénekkel is. Isten angyalai fognak minket megerősíteni (Zsid. 1, 14), de a próbákat és kíséreteket el-távolítani nincsen megengedve nekik.

2. 19-21. v. — „Az egész világ a gonoszban helyheztesett”, mondja a szentírás; de a keresztyének meg vannak szabadítva (Kol. 1, 13).

Ezen levélben megírt keresztyéni tapasztalatok igen határozottak. Tizenöt-ször találtatik ezen kifejezés: »Tudjuk«, vagy »tudtuk«, vagy »megismertük«; de más kifejezések által is világosan ki van emelve, hogy a keresztyének előjoga, határozott tudással bírni Isten dolgái felől (1 Kor. 2, 12). Nem kell éppen egy látható bálvány előtt lehajolni, hogy bálványimádók legyünk (Eféz. 5, 5); épp olyan könnyű, hamis tanokból, elméletből bálványt csinálni, mint fából vagy kőből. Igen sokan imádják a természetet, míg az alkotóját tagadják. Ámbar legkülönbözőbb alakban, a mai keresztyén világban is fennáll bálványimádás éppen olyan valóságosan mint a régi Izráelnél Ilyés idejében. Sok úgynevezett böles ember, költő, államférfi, újságíró, művelt modern kör, egyetemen, sőt papi képezde istene — csak kevéssel jobb mint Baál, a phöniciak nap istene.

Negyedévi kimutatás a magyar missiói területről

1906. április 1-től június 30-ig.

Helységek	Tagok száma	Felvét.		Dézsmá		Elsőnap adom.		Imanapi adom.		Szombati iskola		Vall. irat. egyt.			
		Kereszt.	Szav.	K	f.	K	f.	K	f.	Tagok száma	K	f.	Kimut.	K	f.
Arad	18	2		72	40	5	80			18	7	59		30	20
Békés-Csaba	10			54	62					8	9	50			
Brassó	8			73	20	13	20			9	10	27	4	9	23
Budapest	32	6		286	72	11	78			26	25	—	13	35	22
Fogarás-Drid.	28			248	44	1	04			28	28	30			
Karlowa	4		†	13	78					4					
Kolozsvár	44	4		213	—	3	—			26	25	—	22	44	01
Kumán	11	1		68	—					10	4	—	2	1	20
Mokrin	8	3	4	13	04					8	5	66			
Nagyselyk	13	2		47	37	1	—			13	5	50			
Nagyszeben	6			20	—	2	—			6	5	70			
Nagyvárad	13	3		49	84	—	44			9	8	68	3		
Bécs	4			42	—	4	31			4	10	94			
Rode	8	8		26	30	—	44			5	1	70			
Szegesvár	13	1		55	84	3	20			13	11	—		7	20
Székudvar	14	2	8							14					
Temesvár	6			92	82	7	20			6	16	20			
Titel	3		3	4	—					3					
Vista	34	6		57	86	—	50			34	5	54	2	2	80
Összesen	277	38	19	1439	23	53	91			244	180	58	46	129	86

A missió köréből.

Hatodik általános konferenciánk Friedensauban.

Általános konferenciánk ezidén ismét Friedensauban tartott meg f. évi május hó 19-29-ig.

Testvéreink nagyobb számban jöttek, mint az elmúlt esztendőben, és a nagy missiói terület minden részéből. A szombati iskolában 984 négy vett részt, amely szám jóval feladja az elmúlt évi látogatók számát.

Különböző konferenciákat és misztériumterületeket 94 képviselő képviselte. Angliáról megjelentek: Spicer W. A., Leadsworth, Dr. Byington testvérek. Amerikából, Schenk t. Dél-Amerikából és Nyambo t. Afrikából, akik a tengereken túl való testvéreink szeretetét, amelyet a nagy gyülekezet hűmel és lelkesedéssel fogadott.

A konferencia megnyitása előtt való éjszakai óriási vihar volt, amely nagy károkat is kettőtört, de a sátor táborban

szerencsére nem tett kárt és így minden akadály nélkül megnyitott a nagy gyülekezet. A megnyitó beszédet Conrad t. mondotta és alapigéül Fil. 2. 1-5 verseit vette. A megnyitó beszéd után Böttcher J. T. t. imát mondott.

Egyesült konferenciánk összes ügyeit 14 ülésben tárgyaltuk. Mindenki nagy érdeklődéssel hallgatta az előadókat és sokan hozzászóltak az egyes kérdésekhez. El lett határozva, hogy idős és szegény testvéreink részére menházat építünk Friedensauban. Ezen terv már régebben felmerült és egy jelentékeny összeg már össze is gyűlt e célra, úgy hogy most egy nagy és tágas épületet, amely körülbelül 70-75.000 koronába kerül, fogunk felépíttetni. Egy félóra alatt körülbelül 10.000 korona gyűlt össze e célra a gyülekezet alkalmával is.

A missiói munkások kimutatásaiból kitűnt, hogy az Úr gazdagon megáldott minden fáradságot. Ott is, ahol különféle akadályok merültek fel, a munka ezek dacára előre haladt. Így volt az Oroszországban, ahol a legnagyobb veszélyek között folytatták a munkát.

Löbsack t. a gyülekezet nagy örömeire elbeszélte, hogy amíg körülöttük a leg-lázásabb forradalmi mozgalmak dühöngtek, ők az Úr munkáját csendben folytathatták. Most már eljött az ideje, hogy az igazságot a legnagyobb erővel hirdessük, mert a szabadság napja lassanként mindenütt kiderül.

Még a távol Afrikából is eljött hozzánk e sötét földrésznek egy fia, akinek koromfekete arcáról a Krisztus szeretete fénylett és meleg szívvel adta át a szerezsen testvéreink üdvözetét, de egyszersmind hívott is, hogy jöjjünk segítségükre azoknak a sok ezreknek, akik még a tudatlanság és a bűn homályában sínlódnak. Elbeszélte nekünk, hogy a bibliából maguktól találták rá az Úr szombatjára és csak három évvel később tudták meg, hogy léteznek még más keresztyének is a világon, kik a hetedik napot ünneplik. A testvérek mind a két hét első napján nagy készséggel és bőkezűen adakoztak az afrikai missió részére. El lett határozva, hogy még egy missiói munkást küldünk az Afrikában munkálkodó testvéreink segítségére.

Midőn a friedensau missió iskolánk került szóba, igen sok fiatal testvérünk jelentkezett a missió iskolánk látogatására. Összesen 65-en lettek felvéve.

A gyülekezet folyamán 41-en lettek megkeresztelve általános öröm között, mely örömet az is növelt, hogy az Úr nagy munkájának minden ágazatában előrehaladást láttunk.

A magyar missiókról is gondoskodtak a testvérek. Elhatározták, hogy 1. Az Arató c. folyóiratunk 1907. január 1-jétől mint 16 oldalos jelenjék meg minden hó elsején; 2. hogy egy énekeskönyv adassék ki minél hamarabb a magyar gyülekezetek részére.

Ezekon kívül egyéb tervek megvalósítását is elhatározták, melyek mind az Úr ügyének előhaladására fognak szolgálni.

Mindezek a jó tapasztalatok megerősítették a testvéreket a hitben és reménységben, és mindenki azzal az elhatározással tért haza, hogy a jövő esztendőben nagyobb odaadással és önfeláldozással folytatja a munkát ott, ahová az Úr vezeti.

H. J. F.

Egészség és mértékletesség

Édes bor elkészítése.

Az édes bort vagy bármely gyümölcs levét úgy tarthatjuk édesen, ha azt, amint kipréselt azonnal tiszta üvegekbe töltjük, és után jól lepecsételtük, egy edényt tesszük, amelyben annyi víz van, hogy az üvegek majdnem teljesen alámerjenek. Ezt az edényt azután tűzre tenni és a vizet egy félóráig körülbe 60-70 C. fokra forrni engedjük. Azután óvatosan le vesszük a tűzről és ki hagyjuk hűlni. Miután kihült, el kell tenni száraz helyre, ahol eláll akármeddig.

Nyugtázások.

Egy kolozsvári testvérnénk 10 leírónát adakozott az afrikai missió részére. *A pénztárnok.*

1906. augusztus 1-ig a következő pénzeket szegényeink javára megkaptak:

Békés-esabai gyülekezetektől	K	9.—
Brassói	"	4.—
Fogarasi	"	4.—
Kumáni	"	4.—
Nagyselyki	"	1.32
Szegesvári	"	3.—

Összesen K 25.32

Reifschneider Károly,
Brasso, Hátulso utca 9. sz.

„AZ ARATÓ“

havi folyóirat.

Nyomatja és kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Hamburgban.

Felölös szerkesztő: *Huenergardt János F.*

Előfizetési ára:

Egy egész évre	K	1.80
Egy fél évre	"	— .90
Egyes példányok	"	— .15
Külföldre, egy egész évre	"	2.50

Előzetések

Huenergardt János F., Rákosszentmihály,
Rákóczy-utca 17. sz.

cimre küldendők.